

[Hans Nielsen.]

præsenteret for en Regning paa ca. 24 000—25 000 Kr. — det var vist omtrent lige saa meget, som der var neglet af Kassen.

Endelig kender jeg en Kommune, som lod en Kassebedrøver hente hjem fra Chicago; han var stukket af med 35 000 Kr., og da man fik Fingre i ham, viste det sig, at han kun havde brugt de 4 000 Kr., men saa skulde man til at revidere, og da denne Revision var tilendebragt, var der saa at sige ikke mere tilbage af de 31 000 Kr., saa man kunde lige saa godt have ladet ham blive i Amerika.

Disse Forhold, jeg her har omtalt, nødsager mig til at rette en Henvendelse til den højtærede Handelsminister om at overveje hele Revisionsspørgsmaalet; for det spiller jo unægtlig en ikke ringe Rolle, at det offentlige, efter at det er blevet plyndret af Kassebedrøvere — ja, jeg vil ikke sige, at man saa bliver *plyndret* af Revisionen, men jeg vil sige, at hvis der gror noget Græs i Kassen endnu, bliver det gnavet af til Bunden af Revisorerne. Det vilde derfor være ønskeligt, om den højtærede Handelsminister vilde vie denne Side af Sagen sin Opmærksomhed.

For øvrigt maa jeg sige om den Arendrupske Affære, at der er en Mærkelighed ved den, som paa en Maade er humoristisk. Disse Arendrupske Bedragerier begynder umiddelbart efter Ministerskiftet i 1920, og de, der kan huske tilbage til den Tid, vil vide, at Luften var fuld af indignerede Protester mod Revision og Kontrol og Restriktioner — Frihed, Kræfternes frie Spil, det var det, man skulde have frem i 1920. Og denne Frihed sejrede jo, og saa snart den havde sejret, sagde den afdøde Arendrup: Kræfternes frie Spil, huhej, det er noget for mig! Og det gav jo et ganske storslaaet Resultat.

Jeg spurgte det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, hvor de 60 Mill. Kr. er blevet af, som det ærede Medlem tog fra Tjenestemændene og de fattige, og derpaa har jeg faaet følgende Svar:

„Jeg skal sige ham det.“ ... „Først godt 40 Mill. Kr. til Lettelse af Takster, Skatter og Afgifter og til Dækning af Udgifterne til Landmandsbanklaanet uden Paalæggelse af nye Skatter og dernæst godt 20 Mill. Kr. til Dækning af det Underskud, som Deflationsperioden nødvendigt vilde have fremkaldt, selv om Skatte- og Takstnedsættelser ikke havde fundet Sted.“

Jeg maa sige, jeg blev ikke meget klogere af denne Tale fra det ærede Med-

lems Side. Det eneste, jeg kan faa ud af denne Tale, er, at disse 60 Mill. Kr. er smuldret fuldstændig mellem Fingrene paa det ærede Medlem, og det eneste, man kan slaa fast med Sikkerhed, er, at disse 60 Mill. Kr., som blev skaffet til Veje paa den nævnte Maade, ikke har afspejlet sig paa Finansloven. Ser man paa Finanslovene fra den første socialdemokratiske Regerings Tid, vil man se, at denne Regering paa to Aar bragte Budgettet ned fra 380 Mill. Kr. til 340 Mill. Kr., altsaa med 40 Millioner, men i den Tid, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har været Finansminister, er Budgettet kun bragt ned fra 340 Mill. Kr. til 317 Mill. Kr., altsaa en betydelig mindre Nedgang; og der har jo i det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Tid været en Konjunkturdækkelse lige saavel som i den socialdemokratiske Regerings Tid, saa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard burde efter min Mening have bragt Budgettet meget længere ned, naar han tog 60 Mill. Kr. netop for at hjælpe paa Udgifterne.

Det ærede Medlem henviste til, at en stor Del af Pengene er brugt til Takstnedsættelser, og mente, at det havde haft stor Betydning for Erhvervslivet. Nu skal jeg ikke komme dybt ind herpaa, for den højtærede Minister for offentlige Arbejder har jo i Aftes givet en meget udførlig Beretning herom, men jeg vil dog blot spørge det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, om han virkelig tror, at en Del af de foretagne Takstnedsættelser kunde bringe Resultater for Erhvervslivet.

Statsbanerne har selv udsendt en Reklamepjece om disse Takster, og heri oplyses det, at hvis man sender 8 Slagterisvin med Statsbanerne paa en Distance saa lang som fra Aarhus til Esbjerg — d. v. s. det samme som fra Fyn til København —, faar man en Nedsættelse fra 25 Kr. 90 Ø. til 23 Kr. 20 Ø., altsaa paa 2 Kr. 70 Ø., det vil sige 30 Ø. for hvert Svin. Men hvis man sender 20 Slagterisvin, faar man en Nedsættelse paa 11 Kr. 10 Ø., hvilket giver godt og vel 50 Ø. pr. Svin. At disse 30 Ø. pr. Svin skulde betyde noget for Landmændene, tror jeg ikke vi kan faa Attest fra nogen Landmand for, og at det skulde betyde noget for Forbrugerne, tror jeg jo heller ikke paa.

Derimod har det haft en ikke ringe Betydning for Statsbanerne, idet det har fremelsket et betydeligt større Underskud. 30 Ø. for et Svin, der vejer ca. 150 Pund, er ikke mere end $\frac{1}{5}$ Ø. pr. Pund, og at denne Femtedel Øre kommer Forbrugerne til gode, er der neppe nogen, der tror. Men